

gaa et større. Det forekommer mig, at det er et ret tarveligt Resultat, og, som sagt, til at yde Retfærdighed giver det ikke noget som helst Bidrag.

Den højtærede Konseilspræsident nægter ikke, at Forholdstalsvalgmaaden er et Retfærdighedskrav — og dette ønsker jeg at understrege —, men Ministeren mener, at der er andre Krav, der maa stilles til en Folkerepresentation. Det skal jeg til Gengæld indrømme den højtærede Minister. Men intet Krav er saa stort som Retfærdighedens, hverken her eller i andre Forhold. Den højtærede Minister siger, at Landet bør ogsaa have den Ret, der tilkommer det. Ja, det er netop den Ret, vi vil give Landet. Den højtærede Minister siger, at man maa sikre Befolkningens nære Forhold til og Forbindelse med de valgte Folketingsmænd, og at Baandet mellem Befolkningen og Folketingsmændene ikke maa overskæres. „Her i Folketinget“, siger Ministeren, „er vi ikke blot en Representation for det hele Land, men for de enkelte Landsdele hver for sig og indenfor disse tillige for de enkelte Egnes Særinteresser, og Vælgerne har“, fortsætter Ministeren, „berettiget Krav paa ikke at miste deres fri Bestemmelsesret ved Valget af deres Talsmænd paa Tingene ved at tvinges ind under et alt for stærkt Partibaand med deraf følgende Partiinteresser.“ Det er Ministerens Ord, og jeg skal for den Sags Skyld acceptere dem alle, om jeg end tillægger dem meget forskellig Vægt. Der skal da af Højre blive fremsat et Forslag, som opfylder disse Krav, og da venter jeg, at det største af dem alle, Retfærdighedens, ogsaa maa komme til at sejre og ikke blive undertrykt.

Vi kommer sluttelig til den foreslaaede Sammensætning af Landstinget. Det foreslaas, at dette Ting skal saa at sige udgaa fra Sogneraad og Byraad. Denne Ordning kan vi paa ingen Maade gaa ind paa. Ifølge den Formulering, som § 91 i Grundloven skulde have, skulde man ved en Ændring i en almindelig Lov kunne forandre det Vælgerkorps, paa hvilket Landstinget hviler. Dette kan dog sikkert ikke gaa an. Ved Forslaget vil Landstinget blive et Slags Oversogneraad og sikkert et for Staten meget dyrt Oversogneraad. Medlemmerne af de kommunale Raad er som Regel ældre og besindige Følk, siger Ministeren til Forsvar for Forslaget. Med al Respekt for de her i Tinget siddende Borgerrepræsentanter: Borgbjerg, Rode og Schovelin — ældre og be-

sindige er just ikke den Fællesbetegnelse, som først falder en ind. Givet er det, at hvad end det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sagde — i saa Henseende er han blevet modsagt af andre og modsiges nu ogsaa af mig —, vil Kommunalforvaltningen trindt om komme til at lide overordentlig under dette, at de kommunale Valg vil blive politiske i første Række, givet er det, at Arbejdet indenfor Kommunalraadene vil blive præget deraf. Nu vil man selvfølgelig sige, at det ikke kan være mig ubekendt, at mange Steder foregaa Valgene efter politiske Linier, at politiske Organisationer deltager i og er de ledende ved Opstillingen af Borgerrepræsentanter, Byraadsmedlemmer og Sogneraadmedlemmer. Det ved jeg meget godt, men det er, kan man sige — til Held for Kommunalforvaltningen —, ingenlunde Tilfældet alle Steder, langt fra! Og hvor dette ikke finder Sted, tjener det Kommunestyret bedst, at det statspolitiske saaledes trænges tilbage.

Men paa dette store Gode, der, som sagt, findes ved Valg til overordentlig mange Sogneraad og ogsaa nogle Byraad, gøres der ved Forslaget et Attentat, og dette maa vi modsætte os. Dernæst — og dette er ikke det mindst vigtige — vil et Lands-ting, der sammensættes paa denne Maade, være ude af Stand til at udføre de Funktioner i Statslivet, som er Opgaven for et Overhus: at virke regulerende og bremsende, at være et Sagkundskabets Ting, at yde et Værn for de bærende Kræfter i Samfundet, for Erhvervslivet i Byerne og paa Landet i dets forskellige Former. Om at skabe et Landsting af denne Art burde Interessen samles. Man foreslaar at afskaffe al privilegeret Valgret til Landstinget. Den højtærede Konseilspræsident udtalte, at som det nu var, havde en umiddelbar Vælger lige saa stor Indflydelse som samtlige Vælgere i en Sognekommune. Dette har jeg personlig altid betragtet som en Frase. Den Valgmand, der vælges af en Kommune, repræsenterer sikkert aldrig samtlige Vælgere i Kommunen, og ofte repræsenterer han et ret lille Mindretal af dem. Mange føler sig maaske i deres Anskuelse nok saa godt repræsenterede af den umiddelbare Vælger, om de end ikke har valgt ham og ikke bidrager til, at han udøver den Valgret, der nu tilkommer ham. Men Meningen var dog ogsaa at stille en Modvægt op mod det rene Tals Magt. Man indførte i 1866 denne Form for at tilvejebringe Modvægten. Men der kan vel ogsaa findes andre Former, og naar man